

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 29, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1491](#) 07-10-2025

Heeft de verdachte, door in opdracht van haar ex-partner voor haar vader vliegtickets van Nederland naar Brazilië te boeken en te betalen, een zodanige bijdrage geleverd aan geldtransporten dat sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking tussen verdachte en medeverdachten?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1499](#) 07-10-2025

Is het oordeel van het hof dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geldbedrag niet een concrete, verifieerbare en niet een op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1493](#) 07-10-2025

Kan blijvend gehoorverlies worden aangemerkt als 'zwaar lichamelijk letsel' als bedoeld in artikel 300 lid 2 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1452](#) 07-10-2025

Kon het hof bij de strafoplegging rekening houden met de niet ten laste gelegde feiten?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1444](#) 07-10-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1490](#) 07-10-2025

Levert de eerste aanbataling waarvan het hof verdachte heeft vrijgesproken wegens het ontbreken van het oogmerk van wederrechtelijke bevoordeling rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde oplichting?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1312](#) 07-10-2025

Beklag beslag.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1445](#) 07-10-2025

Kan de vriendin van de verdachte worden aangemerkt als 'zijn levensgezel' als bedoeld in artikel 304 lid 1 (oud) Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1453](#) 07-10-2025

Bewijsklachten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1457](#) 07-10-2025

Heeft het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk verklaard in hoger beroep?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1404 07-10-2025

Betekent de omstandigheid dat de dagvaarding in eerste aanleg op het BRP-adres van de verdachte is uitgereikt aan de huisgenoot van de verdachte dat de dagvaarding aan de verdachte in persoon is betekend?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk verklaard in hoger beroep?

Heeft het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk verklaard in hoger beroep?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op de verontschuldigbaarheid van de overschrijding van de termijn om hoger beroep in te stellen.

De wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit moet gebeuren. Die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor het instellen van hoger beroep door de verdachte, zoals in dit geval, betekent in de regel dat dit hoger beroep niet-ontvankelijk is. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend dan niet worden verbonden, als sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden die de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan (i) binnen de beroepstermijn verstrekte ambtelijke informatie waardoor bij de verdachte de gerechtvaardigde verwachting is gewekt dat de beroepstermijn op een ander tijdstip begint of (ii) een zodanig ernstige beperking in het geestelijk en/of lichamelijk functioneren dat als gevolg daarvan het rechtsmiddel niet tijdig is ingesteld (vgl., in enigszins andere bewoordingen, HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8587) of (iii) een situatie waarin de verdachte die de Nederlandse taal niet (voldoende) beheerst, in strijd met artikel 366 lid 4 van het Wetboek van Strafvordering niet een schriftelijke vertaling van de in die bepaling bedoelde mededeling in een voor hem begrijpelijke taal heeft ontvangen (vgl. HR 8 oktober 2019, ECLI:NL:HR:2019:1534).

Met het oog op de rechtszekerheid die is vereist met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het aanwenden van een rechtsmiddel, is het noodzakelijk om scherpe en vaste grenzen te trekken. Dat geldt ook in gevallen waarin dat op het eerste gezicht wellicht onbillijke consequenties kan hebben. (Vgl. HR 4 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:231.)

Het hof is ervan uitgegaan dat de verdachte haar toenmalige raadvrouw heeft verzocht om in hoger beroep te gaan, dat deze raadvrouw heeft nagelaten dat hoger beroep tijdig in te stellen en dat deze raadvrouw, toen de verdachte daarnaar bij haar informeerde, in strijd met de waarheid heeft gezegd dat zij wel (tijdig) hoger beroep had ingesteld. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat het nalaten van de raadvrouw om tijdig hoger beroep in te stellen, voor risico van de verdachte komt. Daarbij heeft het hof ook in aanmerking genomen dat niet is gebleken dat de verdachte voor het instellen van hoger beroep volledig afhankelijk was van haar raadvrouw en dat de verdachte haar wens om hoger beroep in te stellen niet zelf kenbaar heeft gemaakt aan de griffie van de rechtbank. Dit oordeel van het hof geeft, ook in het licht van de – in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.13-3.20 besproken – rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk (vgl. HR 12 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:16).

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1457

Zaaknummer: 23/04850

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: M.D. Rijnsburger en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen: art. 408 lid 1 sub b Sv

RECHTSPRAAK

Betekent de omstandigheid dat de dagvaarding in eerste aanleg op het BRP-adres van de verdachte is uitgereikt aan de huisgenoot van de verdachte dat de dagvaarding aan de verdachte in persoon is betekend?

Betekent de omstandigheid dat de dagvaarding in eerste aanleg op het BRP-adres van de verdachte is uitgereikt aan de huisgenoot van de verdachte dat de dagvaarding aan de verdachte in persoon is betekend?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte wegens overschrijding van de wettelijk voorgeschreven beroepstermijn niet-ontvankelijk heeft verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep. Daartoe is onder meer aangevoerd dat het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door de uitreiking van de dagvaarding in eerste aanleg aan een huisgenoot van de verdachte gelijk te stellen met een betekening aan de verdachte in persoon van die dagvaarding.

De stukken die voor de beoordeling van het cassatiemiddel van belang zijn, houden het volgende in. De verdachte is in eerste aanleg bij verstek veroordeeld tot een taakstraf en een voorwaardelijke gevangenisstraf. De inleidende dagvaarding is uitgereikt op het adres waar de verdachte was ingeschreven in de basisregistratie personen (hierna: BRP) aan een ander dan de verdachte die zich op dat adres bevond en die heeft beloofd de dagvaarding onmiddellijk aan de verdachte te geven. Het vonnis in eerste aanleg is uitgesproken op 16 mei 2023 en namens de verdachte is hoger beroep ingesteld op 21 juni 2023.

In de gevallen die worden genoemd in artikel 408 lid 1 Sv moet het hoger beroep worden ingesteld binnen veertien dagen na de einduitspraak. Een van die gevallen betreft het geval dat de dagvaarding in eerste aanleg aan de verdachte in persoon is uitgereikt. In andere dan de in artikel 408 lid 1 Sv genoemde gevallen, moet op grond van artikel 408 lid 2 Sv het hoger beroep worden ingesteld binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid heeft voorgedaan

waaruit voortvloeit dat de einduitspraak aan de verdachte bekend is.

Het hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het door hem ingestelde hoger beroep, omdat het hoger beroep niet binnen de termijn van veertien dagen na 16 mei 2023 is ingesteld. Het hof heeft aan dat oordeel ten grondslag gelegd dat de omstandigheid dat de dagvaarding in eerste aanleg op het BRP-adres van de verdachte is uitgereikt aan een huisgenoot van de verdachte, meebrengt dat de dagvaarding aan de verdachte in persoon is betekend. Dat oordeel is onjuist omdat de wet niet voorziet in een bepaling die de uitreiking van een gerechtelijk stuk aan een huisgenoot van de verdachte gelijkstelt met de uitreiking van dat stuk aan de verdachte in persoon.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- trekt in het arrest van de Hoge Raad van 15 oktober 2024;
- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1404

Zaaknummer: 23/05068

Rechters: V. van den Brink, C.N. Dalebout en F. Posthumus

Advocaten: W.H. Jebbink en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen: art. 408 lid 1 sub a en art. 36e lid 1 sub b onder 1

RECHTSPRAAK

Kan de vriendin van de verdachte worden aangemerkt als ‘zijn levensgezel’ als bedoeld in artikel 304 lid 1 (oud) Sr?

Kan de vriendin van de verdachte worden aangemerkt als ‘zijn levensgezel’ als bedoeld in artikel 304 lid 1 (oud) Sr?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde voor zover deze inhoudt dat de verdachte de mishandeling heeft begaan tegen zijn ‘levensgezel’.

‘Doorslaggevend is in het begrip «levensgezel» evenwel, als gezegd, de nauwe persoonlijke betrekking van een zekere hechtheid. Het moet gaan om een relatie die qua hechtheid vergelijkbaar is met die tussen echtgenoten of geregistreerde partners. Deze is niet per se met het enkele feit van het samenwonen gegeven en vereist ook niet per se dat betrokkenen met elkaar samenwonen.’ (*Kamerstukken II 2002/03, 28484, nr. 5, p. 5.*)

Het oordeel van het hof dat [slachtoffer] als ‘levensgezel’ in de zin van artikel 304 (oud) Sr kan worden aangemerkt, is ontoereikend gemotiveerd omdat de gebruikte bewijsmiddelen onvoldoende inhouden over de aard en hechtheid van de betrekking tussen de verdachte en [slachtoffer].

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem -Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1445

Zaaknummer: 23/04450

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen: art. 304 (oud) Sr en

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het bewezen verklaarde.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. In het licht van de opgelegde geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van twee weken en de geldboete van € 750 volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1453

Zaaknummer: 23/01948

Rechters: C. Caminada, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper en T.N.B.M. Spronken

Wetsartikelen: 300 lid 1 Sr en 304 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Levert de eerste aanbetaling waarvan het hof verdachte heeft vrijgesproken wegens het ontbreken van het oogmerk van wederrechtelijke bevoordeling rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde oplichting?

Levert de eerste aanbetaling waarvan het hof verdachte heeft vrijgesproken wegens het ontbreken van het oogmerk van wederrechtelijke bevoordeling rechtstreekse schade op van de bewezen verklaarde oplichting?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de toewijzing door het hof van de vordering tot schadevergoeding van de benadeelde partij en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel, voor zover deze zien op een aanbetaling van € 500 die de benadeelde partij heeft gedaan. Aangevoerd wordt dat de verdachte wat betreft die aanbetaling van oplichting is vrijgesproken.

Een benadeelde partij kan in het strafproces vergoeding vorderen van de schade die zij door een strafbaar feit heeft geleden als voldoende verband bestaat tussen enerzijds a) het bewezen verklaarde handelen van de verdachte of b) een strafbaar feit, waarvan in de dagvaarding is meegedeeld dat het door de verdachte is erkend en ter kennis van de rechter wordt gebracht, en waarmee door de rechter bij de strafoplegging rekening is gehouden, en anderzijds de

schade, om te kunnen aannemen dat de benadeelde partij door dit handelen rechtstreeks schade heeft geleden. Voor de beantwoording van de vraag of zo'n verband bestaat, zijn de concrete omstandigheden van het geval bepalend. Voor het aannemen van zo'n verband is niet vereist dat de schade betrekking heeft op voorwerpen die in de bewezenverklaring zijn vermeld. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.3.1.)

Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 2.820. Dit schadebedrag omvat zowel de twee aanbetalingen voor verf als gevolg van de bewezen verklaarde oplichtingsgedragingen ter hoogte van samen € 2.320 als de daaraan voorafgaande eerste aanbetaling van € 500 na de acceptatie van de offerte voor de te verrichten werkzaamheden. Het oordeel van het hof dat een voldoende verband bestaat tussen het met de eerste aanbetaling geleden verlies en het bewezen verklaarde handelen van de verdachte, is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft immers niet vastgesteld of en, zo ja, op welke manier het doen van die eerste aanbetaling in relatie staat tot de in bewezenverklaring genoemde gedragingen van de verdachte die hebben geleid tot de twee aanbetalingen voor verf. Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing op de vordering van de benadeelde partij en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1490

Zaaknummer: 24/01043

Rechters: T.B. Trotman, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: L.C. de Lange en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen: art. 36f Sr en art. 316 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Beklag beslag.

Beklag beslag.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

Bij een op 3 juli 2023 op de griffie van het gerechtshof Amsterdam ingediend klaagschrift als bedoeld in artikel 552a van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) is door de klager om teruggave verzocht van een onder een ander dan de klager in beslag genomen geldbedrag van € 5.000. Daartoe is door de klager onder meer gesteld dat dit geldbedrag hem toebehoort. Het hof heeft het klaagschrift bij beschikking van 19 december 2023 ongegrond verklaard.

Uit door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen, zoals vermeld in zijn conclusie onder 3.1, blijkt dat het geldbedrag waarvan de klager teruggave verzoekt, bij arrest van het gerechtshof Amsterdam van 31 maart 2022 in de strafzaak tegen de medeverdachte van de klager is verbeurdverklaard. Tegen dit arrest is geen beroep in cassatie ingesteld, zodat dit op 15 april 2022 onherroepelijk is geworden. Nu al op het moment van indiening van het klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv het betreffende geldbedrag bij inmiddels uitvoerbare beslissing ten laste van een ander was verbeurdverklaard, is er geen aanleiding om dit klaagschrift op te vatten als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552b Sv (vgl. HR 23 november 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC9284).

Deze beslissing over het beslag in de strafzaak tegen de medeverdachte van de klager betekent dat de klager geen belang heeft bij het beroep tegen de beschikking waarbij het klaagschrift ongegrond is verklaard. In de beschikking is immers naar zijn aard een beslissing gegeven in afwachting van het oordeel van de strafrechter over het beslag op het geldbedrag. Door diens op 15 april 2022 onherroepelijk geworden beslissing tot verbeurdverklaring in de strafzaak tegen de medeverdachte van de klager, kan op het klaagschrift geen (andersluidende) beslissing meer volgen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1312

Zaaknummer: 24/00670

Rechters: V. van den Brink, F. Posthumus en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper en M.E. van Wees

Wetsartikelen: art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het gebruik door het hof van de verklaringen van de getuigen [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] voor het bewijs van de ten laste gelegde feiten. Het klaagt verder dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin, van het Wetboek van Strafvordering niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van de door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunten over de bruikbaarheid voor het bewijs van de verklaringen van [medeverdachte 1] en [medeverdachte 2] .

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 42 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 40 maanden beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1444

Zaaknummer: 23/02017

Rechters: V. van den Brink, F. Posthumus en F. Damsteegt

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof bij de strafoplegging rekening houden met de niet ten laste gelegde feiten?

Kon het hof bij de strafoplegging rekening houden met de niet ten laste gelegde feiten?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof bij de strafoplegging ten onrechte rekening heeft gehouden met niet ten laste gelegde strafbare feiten.

In zijn arrest van 19 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:896, heeft de Hoge Raad, onder verwijzing naar zijn arrest van 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968, onder meer overwogen:

‘2.3.1 (...) Het staat de rechter op zichzelf vrij om bij de strafoplegging rekening te houden met een niet tenlastegelegd feit

wanneer het gaat om een ad informandum gevoegd feit en – in een geval (...) waarin de verdachte ter terechtzitting is verschenen – op grond van de door de verdachte ten overstaan van de rechter die de straf oplegt gedane erkenning, aannemelijk is geworden dat hij dat feit heeft begaan en ervan mag worden uitgegaan dat het openbaar ministerie geen strafvervolgning ter zake van dat feit zal instellen, of

wanneer dit feit kan worden aangemerkt als een omstandigheid waaronder het bewezenverklaarde is begaan, dan wel

wanneer de verdachte voor dit feit onherroepelijk is veroordeeld en de vermelding van dit feit dient ter nadere uitwerking van de persoonlijke omstandigheden van de verdachte.’

Het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte in de periode van 1 april 2016 tot en met 31 juni 2016, in zijn hoedanigheid als bestuurder van een rechtspersoon, te weten de besloten vennootschap [A] B.V., is opgetreden als katvanger, door kort gezegd niet de bij de wet voorgeschreven administratie te voeren en zo de schuldeisers van deze rechtspersoon te benadelen. Het hof heeft de verdachte veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf. In de

strafmotivering heeft het hof overwogen dat het 'heel ernstig in het nadeel' van de verdachte heeft meegewogen dat uit het dossier valt af te leiden dat de verdachte zich veel vaker schuldig heeft gemaakt aan deze handelwijze, omdat hij vaker als enig bestuurder stond geregistreerd bij bedrijven die kort daarna zijn ontbonden of failliet verklaard en dat – daarom – sprake lijkt van een delictpatroon. Het hof heeft – door op deze manier niet ten laste gelegde feiten bij de strafoplegging te betrekken – de strafoplegging op dit punt ontoereikend gemotiveerd, nu uit de overwegingen van het hof niet volgt dat zich een van de omstandigheden voordoet als onder 2.3 genoemd.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1452

Zaaknummer: 23/01984

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: J.H. Rump en P.H.P.H.M.C. van Kempen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan blijvend gehoorverlies worden aangemerkt als ‘zwaar lichamelijk letsel’ als bedoeld in artikel 300 lid 2 Sr?

Kan blijvend gehoorverlies worden aangemerkt als ‘zwaar lichamelijk letsel’ als bedoeld in artikel 300 lid 2 Sr?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) het oordeel van het hof dat sprake is van ‘zwaar lichamelijk letsel’ als bedoeld in artikel 300 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht.

Als algemene gezichtspunten voor de beantwoording van de vraag of van ‘zwaar lichamelijk letsel’ sprake is, kunnen in elk geval worden aangemerkt de aard van het letsel, de eventuele noodzaak en aard van medisch ingrijpen en het uitzicht op (volledig) herstel. Wat de aard van het letsel betreft kan ook het verlies van het gebruik van een zintuig als zwaar lichamelijk letsel worden beschouwd. In dit verband kan relevant medisch ingrijpen ook bestaan uit een andere medische behandeling dan operatief ingrijpen. De beantwoording van de vraag of letsel als ‘zwaar lichamelijk letsel’ moet worden aangemerkt, is in belangrijke mate voorbehouden aan de feitenrechter. Zijn oordeel daarover kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst. Als echter uit de bestreden beslissing niets blijkt over de aard van het letsel, de eventuele noodzaak en aard van medisch ingrijpen en het uitzicht op (volledig) herstel zal dat aanleiding kunnen geven tot cassatie. (Vgl. HR 3 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1051.)

Het hof heeft vastgesteld dat het slachtoffer als gevolg van de bewezen verklaarde geweldshandelingen van de verdachte onder meer een trommelvliesperforatie en blijvend gehoorverlies heeft opgelopen, terwijl uit de medische informatie niet is gebleken dat er bij haar al eerder sprake van gehoorverlies is geweest. Het hierop gebaseerde oordeel dat er geen uitzicht is op volledig herstel van dit zintuig en dat aan het slachtoffer ‘zwaar lichamelijk letsel’ is toegebracht, geeft in het licht van wat is overwogen niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1493

Zaaknummer: 24/01077

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: art. 300 lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geldbedrag niet een concrete, verifieerbare en niet een op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

Is het oordeel van het hof dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst van het geldbedrag niet een concrete, verifieerbare en niet een op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde witwassen van een geldbedrag van € 27.490.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof dat een in beslag genomen telefoon aan het verkeer onttrokken wordt verklaard.

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele

vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 24 maanden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze 23 maanden beloopt;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1499

Zaaknummer: 23/03550

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: N. van Schaik en H. Brentjes

Wetsartikelen: art. 36c lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

Heeft de verdachte, door in opdracht van haar ex-partner voor haar vader vliegtickets van Nederland naar Brazilië te boeken en te betalen, een zodanige bijdrage geleverd aan geldtransporten dat sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking tussen verdachte en medeverdachten?

Heeft de verdachte, door in opdracht van haar ex-partner voor haar vader vliegtickets van Nederland naar Brazilië te boeken en te betalen, een zodanige bijdrage geleverd aan geldtransporten dat sprake is van een nauwe en bewuste samenwerking tussen verdachte en medeverdachten?

Beoordeling van het derde cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat ten aanzien van feit 1 wat betreft het eerste gedachtestreepje (het medeplegen van witwassen van 'grote geldbedragen (geldtransporten [medeverdachte 1] naar Brazilië)') de bewezenverklaring van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is alleen gerechtvaardigd als de bewezen verklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat wanneer het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de

afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip. (Vgl. HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316.)

De bijdrage van de medepleger zal in de regel worden geleverd tijdens het begaan van het strafbare feit in de vorm van een gezamenlijke uitvoering van het feit. Maar de bijdrage kan ook zijn geleverd in de vorm van verschillende gedragingen voor en/of tijdens en/of na het strafbare feit. Ook is niet uitgesloten dat de bijdrage in hoofdzaak vóór het strafbare feit is geleverd. Zeker in dergelijke, in zekere zin afwijkende of bijzondere, situaties moet in de bewijsvoering aandacht worden besteed aan de vraag of wel zo bewust en nauw is samengewerkt bij het strafbare feit dat van medeplegen kan worden gesproken, in het bijzonder dat en waarom de bijdrage van de verdachte van voldoende gewicht is geweest. Een geringe rol of het ontbreken van enige rol in de uitvoering van het delict zal in dergelijke uitzonderlijke gevallen wel moeten worden gecompenseerd, bijvoorbeeld door een grote(re) rol in de voorbereiding. (Vgl. HR 17 oktober 2017, ECLI:NL:HR:2017:2640.)

De bewijsvoering van het hof biedt onvoldoende grond voor zijn oordeel dat de verdachte zo nauw en bewust met een of meer anderen heeft samengewerkt dat zij zich ten aanzien van feit 1 wat betreft het eerste gedachtestreepje ('grote geldbedragen (geldtransporten [medeverdachte 1] naar Brazilië)') heeft schuldig gemaakt aan het bewezen verklaarde medeplegen van witwassen. Over de rol van de verdachte bij dit witwassen kan uit de bewijsvoering naar de kern genomen niet meer worden afgeleid dan dat zij op verzoek van [medeverdachte 2] (haar toenmalige partner) voor [medeverdachte 1] (haar vader) vliegtickets heeft geboekt en betaald ten behoeve van drie door haar vader uitgevoerde geldtransporten naar Brazilië. Om dan tot het oordeel te kunnen komen dat deze gedragingen, die voorafgingen aan het strafbare feit, als bijdrage van voldoende gewicht aan het witwassen moeten worden beschouwd, is een nadere motivering vereist. De door het hof genoemde maar niet nader toegelichte omstandigheid dat de verdachte haar toenmalige partner en haar vader op deze wijze feitelijk een dekmantel heeft geboden voor het kunnen uitvoeren van de geldtransporten, is daartoe – mede gelet op het verweer van de raadsman van de verdachte – onvoldoende.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het eerste en het tweede cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 bij het eerste gedachtestreepje ten laste gelegde (het medeplegen van witwassen van 'grote geldbedragen (geldtransporten [medeverdachte 1] naar Brazilië)') en de strafoplegging;
 - wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1491

Zaaknummer: 23/00545

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: N. van Schaik en R.P. van der Graaf

Wetsartikelen: art. 47 Sr